

Omvendelse

Ordet omvendelse forbindes af mange med en bestemt type appellerende vækkelsesforkyndelse, som de gerne vil distancere sig fra. Der kan være både rimelige og urimelige grunde til en sådan reaktion på begrebet omvendelse, men uanset grundenes rimelighed skal man vogte sig for ikke at smide barnet ud med badevandet.

Uden omvendelse ingen kristendom

Omvendelse er nemlig et bibelsk ord for noget grundlæggende i et menneskes forhold til Gud. I evangeliernes sammenfatning af Jesu forkyndelse indgår ordet omvendelse: *Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!* (Matt 4,17). Spørgsmålet er, om det overhovedet er muligt at fastholde omvendelsens sag uden at bruge selve ordet. For sagen skal fastholdes, hvis vi skal være Guds frelste børn. Uden omvendelse ingen kristentro – slet og ret. Men hvad er omvendelse?

At vende sig fra

Omvendelse handler om at gøre to ting i den samme bevægelse. Det er som, når en mand er vendt mod en anden og så vender sig 180 grader mod en tredje person. Omvendelsens bevægelser er både fra noget og til noget andet.

Hvad vender vi os fra i omvendelsen?

I omvendelsen vender vi os fra os selv. Ikke i en utaknemmelig forkastelse af den Guds gave, som vores liv er. Nej vi vender os fra alle vores egne kvaliteter, som noget der skulle få Gud til at elske os mere, tilgive os mere, frelse os mere, end hvis vi ikke havde disse kvaliteter. Omvendelse er i bund og grund at opgive sine egne bidrag til frelsen, uanset hvilken form disse bidrag har.

Ikke mindst for de af os, som er vokset op i en kristen familie, er dette element ved omvendelsen vigtigt: Vi må opgive vores evne til at leve som kristne mennesker, som noget der har nogen betydning i spørgsmålet om, hvorvidt vi er elsket af Gud og har lov til at være hans børn.

Paulus kender til denne side ved omvendelsen og udtrykker det således: *Hvad jeg havde af fortjeneste, det regner jeg nu på grund af Kristus som tab* (Fil 3,7).

Denne del af omvendelsen handler om at få sine hænder tømt, så de er tomme, når vi vender os til Jesus, så han kan lægge noget i dem.

At vende sig til

Omvendelsens anden del handler om, hvem vi vender os til. Omvendelse handler om at vende sig et bestemt sted hen, nemlig til Jesus Kristus. Med tomme hænder og uden forsøg på at købe os til frelse, men slet og ret fordi vi behøver ham. Uden Jesus ingen tilgivelse, ingen barneret hos Gud, intet evigt liv – derfor vender vi os til ham.

Det er muligt, at syndserkendelsen er begrænset, for vi har alle blinde vinkler i vores selverkendelse, og det gælder i særdeleshed i vores erkendelse af egne synder. Men selv med en overfladisk syndserkendelse kan man vende sig til Jesus, for syndserkendelsen er ikke en usynlig betaling, vi bringer Kristus i vores tomme hånd. Erkendelsen og sorgfølelsen over sin synd i passende omfang er ikke en ydelse, som betinger omvendelsens succes. Har et menneske erkendt, at det har brug for Jesus og ikke kan undvære ham, så er det bare at vende sig til ham, for at han kan give det, som vi ikke kan give os selv, nemlig barneret hos Gud og evigt liv. Simon Peter udtrykker omvendelsens holdning med ordene: *Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord* (Joh 6,68).

Omvendelsens anden runde

Ordet omvendelse bruges i Bibelen også på en tredje måde: At vende sig fra synden. Dvs. at bryde med livsmønstre og vaner, som er i modsætning til det, Gud vil med os. Det er en omvendelse, som på en måde følger af den første og egentlige omvendelse: *Bær da den frugt, som omvendelsen kræver* (Matt 3,8). Omvendelsen har således et tredje element, som i sig selv kommer efter de to første, men som i en kristens liv ofte løber parallelt: Vi kommer til Jesus med tomme hænder, modtager hans gaver og stopper i al ufuldkommenhed med misundelsen, bagtalelsen, egoismen eller hvad andet, vi har opdaget af vores egne synder.

Første gang et menneske gør omvendelsens bevægelse, er det en overgang fra død til liv, men for et kristent menneske er det en bevægelse fra liv til liv. Uden den bevægelse er der til gengæld intet liv. Derfor er omvendelsen uomgængelig for enhver kristen.

Henrik Nymann Eriksen